

پیاده روی اربعین نشانه عشق به ثارالله است/ نظر آیت الله بهجت درباره پیاده روی اربعین

با اینکه زیارت سیدالشهدا(ع) در اکثر برهه‌های تاریخی به سختی انجام می‌شد و جان زائران در خطر بود، اما با این وجود عاشقانه خطرات را به جان می‌خریدند و به پابوسی امام حسین(ع) در روز اربعین نائل می‌شدند.

خبرگزاری مهر - با اینکه زیارت سیدالشهدا(ع) در اکثر برهه‌های تاریخی به سختی انجام می‌شد و جان زائران در خطر بود، اما با این وجود عاشقانه خطرات را به جان می‌خریدند و به پابوسی امام حسین(ع) در روز اربعین نائل می‌شدند. در برخی از روایات تاریخی بیان شده است که زیارت کربلا با پای پیاده در زمان «شیخ انصاری» (متوفی سال ۱۲۸۱ قمری) رسم شد، اما در برهه‌ای از زمان به ورطه فراموشی سپرده می‌شود که در نهایت توسط شیخ میرزا حسین نوری دوباره احیا شد. این عالم بزرگوار اولین بار در عید قربان به پیاده‌روی از نجف تا کربلا اقدام کرد که ۳ روز در راه بود و حدود ۳۰ نفر از دوستان و اطرافیانش وی را همراهی کردند. محدث نوری از آن پس تصمیم گرفت هر سال این کار را تکرار کند، وی آخرین بار در سال ۱۳۱۹ ه. با پای پیاده به زیارت حرم ابا عبدالله(ع) رفت.

نظر میرزا جواد آقا ملکی تبریزی

میرزا جواد آقا ملکی تبریزی که بارها با پای پیاده از عتبه علویه، رهسپار عتبه حسینی شده بود، درباره مراقبه و بزرگداشت روز اربعین حسینی چنین می‌گوید: «به هر روی بر مراقبه کننده لازم است که بیستم صفر(اربعین) را برای خود روز حزن و ماتم قرار داده بکوشد که امام شهید را در مزار حضرتش(ع) زیارت کند، هر چند تنها یک بار در تمام عمرش باشد(ترجمه المراقبات، کریم فیضی، صفحه ۸۵) نظر آیت الله بهجت

آیت‌الله محمدتقی بهجت درباره نقش پیاده‌روی روز اربعین می‌گوید: روایت دارد که امام زمان(عج) که ظهور فرمود، پنج ندا می‌کند به اهل عالم، الا یا اهل العالم ان جدی الحسین قتلوه عطشاناً، الا یا اهل العالم ان جدی الحسین سحقوه عدواناً،... امام زمان خودش را به واسطه امام حسین(ع) به همه عالم معرفی می‌کنند ... بنابراین در آن زمان باید همه مردم عالم، حسین(ع) را شناخته باشند... اما الان هنوز همه مردم عالم، حسین(ع) را نمی‌شناسند و این تقصیر ماست، چون ما برای سیدالشهدا(ع) طوری فریاد نزدیک که همه عالم صدای ما را بشنود، پیاده‌روی اربعین بهترین فرصت برای معرفی حسین(ع) به عالم است.

نظر آیت الله مکارم شیرازی

آیت الله مکارم شیرازی پیاده روی اربعین را یک نوع ابراز عظمت امام حسین(ع) می‌داند و می‌نویسد: عیناً در روایات داریم ائمه پیاده از مدینه می‌رفتند مکه. امام سجاد(ع) بیست و پنج سفر شاید با پای پیاده رفت. گاهی مرکب هم همراه خودشان می‌بردند. به دو فایده؛ یک فایده اگر وسط راه ناچار شوند سوار بشوند، دیگر اینکه بگویند از بی مرکبی نیست که ما پیاده می‌رویم، مرکب هم داریم و پیاده می‌رویم، این به احترام امام حسین(ع) است. این یک نوع اظهار عظمت و تجلیل از مقام شامخ ابا عبدالله(ع) است. این پیاده رفتن، این دلیل بر این است. و لذا این پیاده روی اربعین خیلی در دنیا صدا می‌کند؛ و تبلیغ خوبی برای عالم تشیع و عالم اسلام است. یکی از مبلغ‌های بسیار خوب است.

وی می‌افزاید: می‌دانید که در ایام اربعین، اجتماع در کربلا، از عاشورا بیشتر است، انبوه جمعیت خیلی بیشتر است. آن وقت عده زیادی پیاده، زن، بچه، با اینکه خطراتی هم که احتمال می‌دهند تهدیدشان بکند می‌آیند، این دلیل بر این است که واقعاً عاشق این مکتب هستند. تنها عشق است که آنها را به این سمت و سو می‌برد. آن تأثیری که در این پیاده روی هست، در زیارت معمولی نیست. انسان یک حال و هوایی دیگری پیدا می‌کند. تا آدم نرود، توجه پیدا نمی‌کند؛ یک شور و نشاط و یک عشق دیگری پیدا می‌کند.

آثار و برکاتی که از زیارت معمولی حاصل می‌شود، ارزشمند است. خب می‌رود زیارت می‌کند، به جای دو روز، سه روز چهار روز زیارت می‌کند، تکرار زیارت؛ اما این یک خاطره‌ای می‌شود برای تمام عمر. اصلاً در موقع راه رفتن وقتی به آن سمت می‌رود، دارد خودسازی می‌کند. غیر از بحث‌هایی که [در طول راه] می‌شود، شب‌هایی که مستقر می‌شوند و صحبت‌هایی که می‌شود، اصلاً خود این یک تأثیر در خودسازی دارد. و خب همین اشکال را هم به امام سجاد می‌کردند، چرا شما این کار را می‌کنید؟ خب سریع با مرکب بروید و بیشتر طواف خانه خدا کنید. چرا؟ یک آثاری در پیاده روی هست که در آن نیست و بنابراین جای این ایراد نیست. بعضی‌ها که حوصله پیاده روی ندارند، معمولاً این گونه اشکالات را می‌کنند که خودشان را تبرئه بکنند و

یک مجوز برای خودشان پیدا بکنند و بهترین دلیلش این است که ممکن است خاطره زیارت نماند، اما خاطره این پیاده روی و این برنامه، تا آخر عمر بماند.